

— Милко, — рече Борисъ, — да знаешъ, каква хубава прашка си оплетохъ! . . . Оная, на царъ Давидъ, съ която побѣди Голията, е нищо. . .

— Азъ пъкъ, Борисе, си направихъ чудно топче! . . . Колелата му сж отъ макари . . . Утрѣ ще идемъ да гърмимъ..

— Сега да играемъ на чиликъ. Колко обичамъ тая игра!

— И азъ! . . . Да играемъ! . . .

— Добрѣ че не отидохме на полето . . . Какво ще ни даде то? — Глупаво скитане, бурени, лудешки ревъ. . . И това било нѣщо?!

— За въздуха отивали . . . Тукъ нѣма ли въздухъ? Да се разходили. . . Тукъ не могатъ ли се разходи? . . . Гледай умъ! . . .

Заловиха се за работа.

Отсѣкоха една права прѣчка Послѣ друга — по-малка. Нея изостриха къмъ краищата. Изкопаха съ клечка една кжса браздичка. Изпитваха кой да захване. . . Щастието бѣ на Милкова страна.

Дълго Милко игра Той бѣ направилъ 273, когато изгуби право да продължава.

Борисъ стѣпи на неговото мѣсто. Взе малката прѣчица, тури я надъ браздичката. Съ голѣмата прѣчка той я поде и изхвърли далечъ. . .

Борисъ имаше 63 Той се силѣше да стигне и замине другаря си.

Борисъ играеше невнимателно: не гледаше дѣ и какъ удря. . . Милко бѣ непрѣдпазливъ. Той бѣ спрѣлъ близо до Бориса и гледаше какъ праща чилика далечъ. . .

Наведе се Борисъ, дигна прѣчката и силно я сложи върху чилика. Когато чилика подскочи високо, той го прѣчака и удари. . .

Чу се викъ! Милко падна. Борисъ хвърли прѣчката и отиде при него. . . Другаря му лежеше по лице. Дигна го..

Милко горко плачеше! Чиликътъ бѣ го ударилъ въ дѣсното око. . .

